



Arrest

nr. 175 989 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij heeft op 23 juli 2015 een asielaanvraag ingediend bij de Duitse asielinstanties.

1.2. Op 30 januari 2016 wordt de verzoekende partij door de politie van Zeebrugge op heterdaad betrapt terwijl zij in Zeebrugge ongezien aan boord tracht te geraken van een klaarliggend schip met als bestemming het Verenigd Koninkrijk.

1.3. Op 31 januari 2016 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing werd geen beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Eveneens op 31 januari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op dezelfde dag. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: E. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: onbekend

nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31/01/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Illegale grensoverschrijding:

PV nr GB.55.FO.000728/2016 van de politie van Zeebrugge.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Deze feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod opgelegd wordt.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.5. Verzoekende partij dient op 29 februari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.6. Verzoekende partij wordt door de Belgische asielinstanties opgeroepen om zich op 4 mei 2016 aan te melden teneinde te worden gehoord in het kader van haar asielaanvraag. Per brief van 24 mei 2016 stelt het bestuur vast dat de verzoekende partij niet binnen de vijftien dagen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, waardoor de afstand van haar asielaanvraag wordt vastgesteld. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de gemachtigde om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 13 EVRM, van het beginsel van “non-refoulement”, van de artikelen 5, 6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen door de Raad samen onderzocht.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“4.1.1.

De bestreden beslissing, betekend aan de verzoekende partij in datum van 31 januari 2016 (kennisgeving 31 januari 2016), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor illegale grensoverschrijding. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

“(…)”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

4.1.2.

De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.” (stuk 1).

Bovendien kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

Eveneens stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Het betreft hier immers een Afghaanse man, vluchteling, behorend tot een kwetsbare groep die omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

De op de verwerende partij rustende materiële motiveringsverplichting wordt in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

(...)

Art. 74/11 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat er dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Daarenboven maakt de bestreden beslissing een schending uit van het beginsel van non-refoulement en art. 3 EVRM.

De verzoekende partij heeft in België geen asielaanvraag ingediend. Gelet op de volatiele situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij is het de plicht van de verwerende partij om voorafgaandelijk aan de beslissing na te gaan of de beslissing al dan niet in strijd is met hogere rechtsnormen.

Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd. Dienaangaande kan men dan ook niet dienstig verwijzen naar een niet gegarandeerde mogelijkheid tot opheffing of opschorting nu de bestreden beslissing faalt in zijn motieven en motivering.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Er werd zoals gesteld geen actuele afweging gemaakt van art. 3 EVRM en de motiveringsverplichting werd aldus wederom geschonden (RvV, 30 september 2013, nr. 111 133).

De situatie in Afghanistan is zeer precair. Bijgevolg wenst de verzoekende partij in deze de slechte veiligheidstoestand te benadrukken.

Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat de verzoekende partij afkomstig is uit een land en provincie waar er zware geweldsincidenten plaatsvinden en burgers er de slachtoffers van worden.

Bij lezing van de laatste Briefing Notes van de Group 22 – ‘Information Centre Asylum and Migration’ dd. 7 september 2015 kan een verslechtering van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waargenomen worden (stuk 4).

De Afghaanse onafhankelijke Mensenrechten Commissie 'The Afghanistan independent Human Rights Commission'¹ heeft gerapporteerd dat het laatste jaar het aantal burgerslachtoffers significant gestegen is.

Er zijn onder meer gewapende conflicten waargenomen (waaronder enkele met burgerslachtoffers) in Badghis, Farah (gelegen in het westen van het land), Helmand, Zabul (ten zuiden van Afghanistan), Ghazni, Paktika (in het Zuid-Oosten), Jawzjan, Faryab (ten noorden), Nangarhar (ten oosten), Baghlan (in het Noord-oosten) en Maidan Wardak (centraal gelegen).

"The thousands of civilians killed and injured from conflict-related violence in the first six month of 2015 demonstrate the continued failure of parties to the conflict to protect civilians from harm. UNAMA reiterates that international humanitarian law requires all parties to the conflict to take robust and meaningful measures to protect the civilian population. Ground engagements between parties to the conflict continued to cause the highest number of civilian casualties, followed by improvised explosive devices (IEDs), although UNAMA documented overall decreases in civilian casualties resulting from both incident types. The rise in overall civilian casualties in the first six months of 2015 mainly stemmed from an increase in complex⁴ and suicide attacks and a rise in targeted and deliberate killings by Anti-Government Elements. Complex and suicide attacks – often in civilian-populated areas – nearly overtook IEDs as the second leading cause of civilian casualties. Despite being the fourth leading cause of total civilian casualties – deaths and injuries combined – targeted killings became the leading cause of civilian deaths in the first six months of 2015."

(stuk 5, "Afghanistan midyear report 2015 protection of civilians in armed conflict", UNAMA, augustus 2015, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1439195705_unama-protection-of-civilians-in-armed-conflict-midyear-report-2015-final-5-august-new.pdf, de verzoekende partij zet)

"Between 1 January and 30 June 2014, UNAMA documented 4,894 civilian casualties (1,686 deaths and 3,208 injured)."

(stuk 5, "Afghanistan midyear report 2015 protection of civilians in armed conflict", UNAMA, augustus 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1439195705_unama-protection-of-civilians-in-armed-conflict-midyear-report-2015-final-5-august-new.pdf, de verzoekende partij zet)

De situatie blijft ook anno 2016 steeds maar verslechteren:

"Security in Afghanistan is worsening, and the trend has been downward for over a year. Afghan military and police force casualties are rising and rapidly reaching a point which makes it difficult to sustain, while morale is impacted as desertions are growing and some soldiers and police go months without pay. Taliban forces are surging under the new leadership of Mullah Akhtar Mansour. The Islamic State (ISIS) has established an affiliation with former insurgents who are frustrated with the direction of the Taliban. Al-Qaeda is reemerging in Afghanistan as well." (stuk 10, "Gen Keane: No surprise Afghan Security Deteriorating", the cipher brief, 6 januari 2016, te consulteren op <http://thecipherbrief.com/article/gen-keane-afghanistan-security-situation-deteriorating>, verzoekende partij zet vet).

Between 15 February and 31 July 2015, the UN recorded 11,129 security-related incidents relevant to the work, mobility and safety of civilian actors, a number consistent with the records for the same reporting period in 2014. Nevertheless, according to the UN, during the summer of 2015, the conflict grew in intensity and geographical scope, with a spike in high-profile attacks in Kabul. In July 2015, USAID reported that security conditions had worsened across Afghanistan due to increased Taliban attacks and renewed fighting.

(stuk 6, "Afghanistan security situation" Country of Origin information Report", januari 2016, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1454492894_easo-coi-afghanistan-security-situation-bz0416001enn-fv1.pdf, de verzoekende partij zet vet)

Gelet op de voorgaande informatie, kunnen we ons de vraag stellen of de Afghaanse overheid wel de nodige middelen heeft en bij machte is om haar bevolking te beschermen (stuk 7, "British & Irish Agencies afghanistan Group: Afghanistan in july 2015", te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1438753236_afghanistan-in-july-2015.pdf).

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen. (www.refworld.org).

Het voorgaande toont aan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan extreem verslechterd is en dat een analyse van het conflict op de burgerbevolking noodzakelijk is.

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 19 januari 2016, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

"Between 16 November 2014 and 15 February 2015, 5,075 security-related incidents were recorded across the country by the United Nations. That represented a 10.6 per cent increase against the same

period in 2013/2014 and a 33.2 per cent increase against the same period in 2012/2013. The continuing high level of security incidents is partially attributed to an increase in anti-Government element activities, especially during the November and December 2014 period. The months of December 2014 and January 2015 also witnessed the highest number of security incidents when compared with the same period each year since 2001. That is attributed in part to a relatively mild winter that has allowed all parties in the conflict to continue to conduct operations.” (UNGA, 27 February 2015, p. 4) “The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) says a record number of Afghan civilians have been killed in ground battles in the first three months of 2015. UNAMA said in a report on April 12 that the number of casualties caused by ground operations increased by 8 percent in the first quarter compared to the same time in 2014. But it said the total number of civilian casualties had decreased by 2 percent. Overall, 655 civilians were killed and 1,155 injured in the first quarter, while ground fighting between government and antigovernment forces caused 136 deaths and 385 injuries.” (RFE/RL, 12 April 2015)

(stuk 8, “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, European Country of Origin Information Network, 19 januari 2016, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, de verzoekende partij zet vet)

De objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is dus allesbehalve positief. De rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP (“internal displaced persons”). Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen onzegd.

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de “terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”.

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR’s assistance.”

(stuk 9, “Displacement, The New 21st Century Challenge”, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd inreisverbod van maximum drie jaar niet proportioneel.

De bestreden beslissing dd. 31 januari 2016 (kennisgeving 31 januari 2016) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.

Aan de verzoekende partij een inreisverbod betekenen, wetende dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is, schendt de hierboven vermelde wetsbepalingen.

Gelet op bovengaande argumentering dient dit middel dan ook gegrond te worden verklaard.”

3.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing steunt op voormeld artikel.

3.4. 3.4. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de gemachtigde verplicht is om een inreisverbod op te leggen in de twee hoger vermelde situaties. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1, a) en b) van de Terugkeerrichtlijn. Er is derhalve sprake van een gebonden bevoegdheid (zie hierover de conclusie van advocaat-generaal Sharpston in de zaak C-554/13, Z. Zh. en O., pt. 90 en voetnoot, waaruit blijkt dat de formulering onder artikel 11, lid 1, a van de Terugkeerrichtlijn van dwingende aard is). Het betoog van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

In casu blijkt duidelijk uit de motieven ervan dat het bestreden inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Er wordt gewezen op de feiten die ten grondslag lagen aan de beslissing om verzoekende partij geen termijn toe te kennen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar eveneens werd betekend op 31 januari 2016, met name wordt gewezen op de betrapping op heterdaad voor illegale grensoverschrijding – waarbij wordt verwezen naar het PV met als nr. *“GB.55.FO.000728/2016”* van de politie van Zeebrugge – en op het feit dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Aldus wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Het wordt in casu niet betwist dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekende partij stelde, zoals blijkt uit punt 1.3., ook geen beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2016 waarbij geen dergelijke termijn werd toegekend. De Raad wijst er tenslotte nogmaals op dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in deze situatie in beginsel verplicht is om een inreisverbod op te leggen (*“gaat gepaard”*).

Verzoekende partij betoogt evenwel dat de gemachtigde er zich, overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van diende te onthouden een inreisverbod op te leggen. Zij stelt dat het opleggen van een inreisverbod in haar geval een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, gelet op de verslechtering van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat zij bij een terugkeer naar daar volledig aan haar lot zal worden overgelaten en zij er zich onmogelijk zal

kunnen vestigen en er haar de toegang zal worden ontzegd tot de noodzakelijke basiszorg. Zij bekritiseert dat in het bestreden inreisverbod geen actuele afweging heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Ook een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt vooreerst op dat het thans bestreden inreisverbod géén verwijderingsmaatregel is en de verzoekende partij geen verplichting oplegt om terug te keren naar haar herkomstland, Afghanistan.

Het nadeel dat verzoekende partij aanklaagt is in wezen het gevolg van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) die op dezelfde dag, 31 januari 2016, jegens haar werd getroffen.

Een dergelijke verplichting om terug te keren naar het land van herkomst kon dus wel volgen uit deze verwijderingsmaatregel, – zijnde het terugkeerbesluit dat verzoekende partij de verplichting oplegt terug te keren naar haar land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land waarnaar zij besluit vrijwillig terug te keren en waar zij wordt toegelaten –, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij deze beslissing niet in rechte heeft aangevochten. Dit is opmerkelijk, nu een eventuele miskenning van artikel 3 van het EVRM wezenlijk voortvloeit uit een mogelijke tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel, en niet van de thans bestreden beslissing die enkel een verbod oplegt gedurende drie jaar om opnieuw het Schengengrondgebied te betreden en hier te verblijven tenzij zij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven.

Het betoog inzake artikel 3 van het EVRM heeft dan ook hoofdzakelijk betrekking op deze verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om in België een asielaanvraag in te dienen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt echter dat de verzoekende partij zich niet binnen de wettelijk voorziene termijn heeft aangemeld voor een gehoor omtrent haar voorgehouden vrees voor vervolging en/of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Aldus werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

Deze houding van verzoekende partij doen niet blijken van een reëel risico op (indirect) refoulement, met name een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan. Het gehele betoog omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, enerzijds, en de algemene situatie van Afghanen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan, anderzijds, doet daaraan geen afbreuk.

Van enige gedwongen verwijdering is heden niet langer sprake. Van verzoekende partij, die op 3 mei 2016 werd vrijgelaten, ontbreekt immers elk spoor. Zij werd weliswaar op 24 mei 2016 bevolen het grondgebied te verlaten maar de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing en evenmin is zij verplicht om terug te keren naar

haar land van herkomst. In die zin is het betoog van de verzoekende partij hypothetisch nu er in het administratief dossier geen aanwijzingen zijn dat zij verplicht wordt om terug te keren naar Afghanistan.

Er worden heden dan ook geen elementen aangereikt die erop wijzen dat de vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals geuit door verzoekende partij, zich heden zal realiseren.

Ter terechtzitting wordt de raadsvrouw van verzoekende partij gevraagd welk belang zij, gezien alle bovenvermelde elementen, nog heeft bij het middel inzake de schending van artikel 3 van het EVRM. De raadsvrouw antwoordt dat zij zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Nogmaals dient hierbij te worden benadrukt dat het bestreden inreisverbod op zich geen verplichting met zich meebrengt om terug te keren naar het land van herkomst.

In het licht van het bovenstaande, kan verzoekende partij dan ook niet dienstig aanvoeren dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod op zich geen of geen voldoende onderzoek heeft gevoerd in het licht van deze verdragsbepaling of hieromtrent ten onrechte niet zou hebben gemotiveerd. De door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad in dit verband betreft ook de situatie waarin er sprake was van een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, hetgeen in casu niet het geval is.

Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting dan ook niet aannemelijk dat haar situatie wordt gekenmerkt door humanitaire redenen die door het bestuur in rekening dienden te worden gebracht of dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door zich overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet te onthouden van het opleggen van een inreisverbod waartoe hij in casu in beginsel was verplicht.

3.5. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift eveneens dat de gemachtigde, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat hij hierbij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en het evenredigheidsbeginsel dient te respecteren. Zij wijst erop dat aldus ook een omstandige motivering in dit verband is vereist. Zij is van mening dat de gegeven motivering niet afdoende is en het evenredigheidsbeginsel miskent.

3.6. De Raad merkt in de eerste plaats op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus inderdaad een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is, zoals verzoekende partij eveneens terecht aanhaalt, een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de gemachtigde diende te motiveren waarom in casu geen inreisverbod *“beneden de drie jaar”* werd opgelegd.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Hierbij wordt onmiskenbaar verwezen naar vaststelling in de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat aan verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan omdat zij op heterdaad werd betrapt voor illegale grensoverschrijding, waarbij verwezen wordt naar het proces-verbaal van de politie van Zeebrugge met als nummer *“GB.55.FO.000728/2016”*.

De gemachtigde motiveert vervolgens dat, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod voor de duur van drie jaar in casu proportioneel is.

Met het betoog dat de duur van het inreisverbod *“helemaal niet gemotiveerd”* wordt en er *“zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten”* blijkt, gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij dat uit de

bestreden beslissing blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van drie jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het bestuur heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk afgewogen welke gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, hetgeen ingaat tegen de door verzoekende partij geuite kritiek dat haar “sowieso” een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Gelet op de motivering betreffende de duur van het inreisverbod kan verzoekende partij ook geenszins dienstig voorhouden dat er geen enkele verwijzing naar de feiten is gebeurd. De gemachtigde verwees immers naar het illegaal verblijf van verzoekende partij en het gegeven dat zij tijdens dit illegaal verblijf de openbare orde heeft geschonden, waarbij duidelijk wordt verwezen naar het gegeven dat zij op heterdaad is betrapt voor illegale grensoverschrijding door de politie van Zeebrugge.

Verzoekende partij toont niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden, gegeven dat zij op zich niet betwist. Er blijkt niet dat het op algemene wijze kan worden uitgesloten dat elementen die spelen bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet mede een relevante omstandigheid kunnen zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en een vaststelling dat de betrokkene de openbare orde reeds schaadde kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in casu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van haar geval of dat de gemachtigde naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de gemachtigde er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zij wijst in dit verband andermaal op haar afkomst uit Afghanistan en de door haar voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM. Hierboven werd reeds vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel in deze stand van zaken niet aannemelijk wordt gemaakt. Vooreerst kan de verzoekende partij een miskenning van deze verdragsbepaling op zich niet dienstig inroepen tegen een inreisverbod, nu deze beslissing haar geenszins enige verplichting oplegt terug te keren naar haar herkomstland waar zij voorhoudt een dergelijke verboden handeling te zullen ondergaan. Anderzijds, stelt verzoekende partij een vluchteling te zijn, doch in casu moet worden opgemerkt dat haar de mogelijkheid werd geboden om in België een asielaanvraag in te dienen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt echter dat de verzoekende partij, die een asielaanvraag had ingediend bij de Belgische asieldiensten, zich niet binnen de wettelijk voorziene termijn heeft aangemeld voor een gehoor omtrent haar voorgehouden vrees voor vervolging en/of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Aldus werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld. Deze houding van verzoekende partij doen niet blijken van een reëel risico op (indirect) refoulement, met name een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan. Dit wordt bevestigd door het feit dat de raadvrouw van verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt voor wat betreft het belang bij het middel inzake de schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt ook niet dat verzoekende partij nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met (bepaalde) specifieke omstandigheden van het geval. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien geen precedentswaarde.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij

maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de gemachtigde het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.8. In de mate dat verzoekende partij zich verder beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de beslissing betreft waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekende partij in het kader van huidig beroep, dat enkel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tot voorwerp heeft, zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Betreft de aangevoerde schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde een verwijdering tijdelijk kan uitstellen. De Raad herhaalt dat in casu geen beslissing tot verwijdering wordt aangevochten, zodat andermaal niet blijkt dat verzoekende partij zich dienstig op de schending van deze bepaling kan beroepen.

3.10. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat verzoekende partij zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 5, 6 en 11 van de betreffende richtlijn. Artikel 6 van deze richtlijn betreft ook andermaal enkel terugkeerbesluiten, die moeten worden onderscheiden van inreisverboden.

3.11. Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Enige verdere toelichting wordt ook niet verstrekt wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM.

De middelen zijn ongegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES